Svenska Canada-Tidningen

ÅRGÅNG XVIII — WINNIPEG MAN., TORSDAGEN DEN 2 MARS 1911 — N:R 9

BRÖLLOPSLÅTEN.

Svensk folklifsbild af Emma Svenson.

Karl-Axel sitter i kammaren och spelar fiol. Det mörkbruna håret ligger i en tung våg öfver pannan och de glänsande ögonen stirra som om de sett in i ett fjärran land.

Karl-Axel skall spela på bröllop, och nu öfvar han sig. Häradsdomarens Ella skall gifta sig, och bröllopet skall bli så ståtligt som möjligt. Gästerna bli de förnämsta i socknen, men det är inte dem Karl-Axel bryr sig om. Han har hört, att prosten ämnar ta sina sommargäster dit, och bland dem är en ansedd musiker. Det är egentligen honom, Karl-Axel tänker på. Inte kan han väl begära så myeket af en fattig bondspelman, som just ingenting lärt, men tänk, om Karl-Axel kunde spela så, att han själf finga heder af det och så att äfven socknen finge heder af honom.

Annars skulle Karl-Axel velat slippa gå på det där bröllopet. Han vet själf inte, hur det skall gå. Vet inte, hur han skall uthärda att se Ella träda fram i bruddräkt och vigas vid en annan — henne, som han gifvit sin unga, varma kärlek. Och nu måste han spela på hennes bröllop — skola inte strängarna brista eller skall inte hans hjärta brista?

Han och klockaren skola spela bröllopsmarschen. Klockaren — som kanske blifvit något mer än klockare, om han haft hvad som fattats så många konstnärer, penningar, — har inöfvat sin stiligaste marsch med Karl-Axel. Karl-Axel har spelat för klockaren, och denne har sagt, att han hade ''gåfvan''; men hvad hjälper väl ''gåfvan'', om man ej har den gåfva, som kallas penningar. —

Bröllopsdagen var inne. Sommarsolen förgyller hela nejden. Hela bröllopsgården jublar. Bara Karl-Axel känner det som skulle han gå till begrafning. Men han rätar på ryggen och kastar hufvudet tillbaka — nu gäller det att dölja sin sorg. Och nu gäller det att visa sin skicklighet. Alla gästerna från prästgården äro där, musikern är också med. Nu skall Karl-Axel visa, att äfven i denna bygd finns någon, som kan spela fiol.

Brudparet kommer in. En annan skall få det, för hvilket han kunnat offra allt — för att vinna henne hade han kunnat offra sin talang, allt, som var något värdt — men ingen tog emot hans offer. — Men nu får han inte se — inte tänka — bara spela. Stråken glider öfver strängarna — det är som en dimma för hans ögon och eld i hans bröst, och den bränner ända ut i fingerspetsarna. Han känner att han aldrig spelat så förr.

Sakta läser prästen vigselformuläret — hvad ögonblicken äro långa. Nu äro de förenade för lifvet; ja, smärtan kan ändå inte bli större. Så komma lyckönskningarna, och själf måste han lyckönska brudparet. Han gör det konstladt och besynnerligt, men bruden är alltför lycklig och förvirrad att lägga märke därtill. Så kommer middagen med tal och skålar — långsamt som allt i denna dag.

Karl-Axel är nu en mycket obetydlig personlighet. Han är en fattig pojke, som blifvit ditbjuden bara för att spela. Och ändtligen kommer också stunden, då han får spela. Gästerna från prästgården begära att få höra musik. Klockaren och Karl-Axel spela sina bästa bitar. När de slutat kommer herrn med den kala hjässan och guldglasögonen fram till Karl-Axel. Det är musikern. Hans hjärta börjar häftigt slå. Karl-Axel är nu ej längre så obetydlig som förut.

— Hvar har ni lärt spela? frågar musikern.

Karl-Axel svarar, att klockaren lärt honom.

— Har ni några bitar, som ni själf satt ihop.

— Jo-o.

— Spela dem då.

Karl-Axel tvekar. Dessa stycken, han frambringat i sin ensamhet, dessa hans innersta känslor, skall han gifva åt dessa människor? Damerna och herrarna från prästgården stå där och be honom spela — men hvad skall han väl spela nu, när hjärtat är fullt af sorg?

Han fattar stråken. Ofrivilligt kommer för honom en melodi, han satt tillsammans, när han fick veta, att Ella tillhörde en annan. Han skapade detta en natt, då han vakade. Han försökte sedan sätta tillsammans en bröllopslåt åt Ella — men bara den melodien kom för honom.

Han spelar och tonerna komma med en känsla som aldrig förr. Det är för honom, som om han toge sitt hjärta och kastade ut det bland hopen.

När han slutat, äro damerna och herrarne från prästgården utom sig af beundran.

— Hvad kallar ni det stycket? frågar musikern.

— Jag har aldrig gifvit det något namn, svarar Karl-Axel.

Ty inte kan han säga, att han kallat det sin bröllopslåt.

Musikern frågar, om han ej har någon gladare bit att spela. Karl-Axel erinrar sig några stycken från den fattas ännu. Men om ni följer mig, skola vi talas vid om den saken.

Karl-Axel och han drogo sig undan till en vrå, följda af gästernas undrande blickar.

Musikern talar hastigt och kort. Han vil ha saken ordnad så fort som möjligt.

— Jag har några rika vänner, som särskildt intressera sig för musikaliska talanger. De komma att bli hänryckta öfver er och vilja hjälpa er, om ni vill ha er talang utbildad, och det vill ni ju?

— Det har varit mitt lifs högsta önskan att få lära mig spela.

Fast det ju varit en annan önskan, han kännt ännu häftigare. Men det hoppet var förbi nu.

Musikern framkastar sina planer och ber honom komma till prästgården dagen därpå.

När de komma tillbaka, känner Karl-Axel sig uppfylld af en stor lyckokänsla, som lyfte honom högt upp. Han skall bli musiker, han skall nå högt, myeket högre än några af dessa, som sett ned på honom. Han är som en pappa, som plötsligt fått vingar och fladdrar upp mot blommorna och solskenet.

De unga fröknarna från prästgården tränga sig omkring honom och tala beundrande om hans musik, deras ögon glänsa, då de se den unge bondspelmannen. Han ser sin bild i en spegel, det på samma gång stolta och veka ansiktet med den tunga hårloeken öfver pannan, och ögonen, som skimra af den inre hänförelsen — han skall komma att vinna segrar.

Men så kastar han en blick mot den unga bruden, som strålande af lycka lutar sig mot sin brudgum, den gamla smärtan svider till, djup och het. Hvad denna segerkänsla, han kännt, ändå är kall, så stark den än är. Mängdens applåder och blomsterfång, som väntar honom, hvad är det mot den kärleksdruckna blicken ur den älskades ögon? — Men nu skall han söka att glömma. — Och Ella skulle ha bundit hans vingar. — Men nu är han fri att höja sig uppåt. Och han skall börja sin vandring öfver en krossad illusion som så många konstnärer före honom.

DEN FATTIGE OCH RIKE.

Af Leo Tolstoy.

Det var en gång en fattig man, som låg vaken en natt och icke kunde somna. Hvarför skall lifvet vara så svårt och mödosamt för oss, fattigt folk? tänkte han. Och hvarför samla de rika så myeket pängar på hög? Det finns sådana, som ha hela kistor fulla, och ändå skrapa de bara ihop mer och beröfva sig själfva det nödvändigaste. Om jag vore rik, så skulle jag icke bära mig åt på det sättet. Jag skulle njuta af lifvet och laga så, att andra också finge njuta.

Plötsligt hörde han en röst, som sade:

''Du skall bli rik? Nå, se här har du en börs! Det finns visserligen bara ett guldmynt i den, men så fort du tagit det, kommer ett annat i stället. På det viset kan du plocka fram ur den så många guldmynt du vill, och sedan skall du kasta börsen i sjön. Men innan du gör det, måste du noga akta dig för att ge ut ett enda af dina guldmynt — då bli de allesammans genast förvandlade till stenar.''

Den fattige mannen blef alldeles utom sig af glädje. När han hunnit lugna sig litet, undersökte han börsen. Knappt hade han tagit upp guldmyntet, förrän han fick se ett annat komma i stället.

''En sådan lycka!'' mumlade han. ''Nu skall jag sitta hela natten och plocka guldmynt, så är jag rik i morgon bittida. Då kastar jag börsen i sjön, och sedan kan jag lefva utan bekymmer.''

Men då morgonen kom, hade han ändrat åsikt.

''Jag kan gärna hålla på i dag också,'' sade han, ''så får jag dubbelt så mycket.''

Så satt han hela dagen och plockade fram guldmynt, och sedan ville han alltjämt ha mer och mer och kunde icke förmå sig att kasta bort börsen. Emellertid började han känna sig hungrig och märkte, att han icke hade annat hemma än torrt groft bröd. Att gå och köpa sig något bättre var omöjligt, ty han skulle ju bara få stenar i stället för pängarna, om han ej förut kastade börsen i sjön. Gärna ville han äta sig mätt, men skilja sig från börsen, det ville han icke. Så åt han sitt torra bröd och fortsatte att plocka fram guldmynt.

Skratt och spratt

En ''isig jobb''.

En tjänsteman får efter femårig verksamhet på ett ställe transport till en annan ort och blir efter gammal god sed föremål för en animerad afskedsfest. Efter den officiella delen af denna sitter man ännu i en trängre krets tillsammans och talar bl. a. om, att den, som nu skall lämna sällskapet, en högst älskvärd och jovialisk man, har kunnat sysselsätta sig med så litet arbete under en ganska lång tid. Festföremålet själf medger detta leende och säger:

— Ja, det måste jag tillstå, att sedan jag fick veta om min transport, har jag icke mer arbetat så myeket här.

— Då mumlar i ett dunkelt hörn en pessimistiskt anlagd kollega:

— Det måste karlen ha vetat sedan fem år tillbaka.

Ett hemskt recept.

En gammal bonde, som hade förlorat flera kor i mjältbrand, fick till slut den fixe idén, att han själf angripits af denna sjukdom.

Han gick genast till en läkare, som förgäfves sökte få honom att taga reson. Gubben lät då sända efter en erfaren doktor, som hade något af spjufver i sig och genast såg, hur det var fatt. Han gjorde en omsorgsfull undersökning, låtsade sig vara af samma mening som patienten och lofvade bota honom. Han skref ut ett recept, lade det i ett förseglad kuvert och sade till gubben att han skulle gå till apoteket med receptet.

Gubben gaf sig genast i väg. Men han baxnade en smula, när apotekaren visade honom receptet, som såg ut så här:

''Denna man har mjältbrand. För ut honom på bakgården och slakta ned honom, enligt lagens föreskrifter.''

Gubben kände sig tvärt botad.

Den välvillige kyparen.

Om en af de nuvarande amerikanska ministrarne berättas i en engelsk tidning följande anekdot:

En eftermiddag kom han in på en stor restaurang i Washington för att äta middag. Han var trött efter en ansträngande arbetsdag, och efter en flyktig titt på matsedeln afstod han från att välja bland rätterna och sade till kyparen:

— Var snäll och servera mig en god middag till ett pris af två dollars!

Kyparen gjorde så, och ministern blef så belåten med resultatet, att han en längre tid bortåt upprepade experimentet.

Så en dag skulle han resa bort på en inspektionsresa och omtalade för den skicklige vaktmästaren, att han nu icke komme tillbaka på en tid.

Kyparen bugade sig och sade i en förtrolig hviskning:

— Ber om ursäkt, men om herrn har några vänner, som inte heller kunna läsa, så bed dem bara komma hit och fråga efter mig.

Åsnor.

En liten parfvel som kom körande med en gammal häst mötte några unga herrar som ville drifva med honom.

Den ene herrn öfverlägset:

''Får jag köpa din åsna''.

''Gå hem först och fråga din mamma om hon har råd att föda två styeken.''

Skånsk historia.

Ett fartyg låg i en skånsk hamn. En herre promenerade på kajen och började språka med kocken, som stod i kajutdörren.

''Hvad heter du?'' frågade han.

''Ola.''

''Nå, än kamraten då?''

''Också Ola'', blef svaret.

''Det var då eget, kanske ni heta Ola allihop på fartyget?''

''Ja, utom kaptenen, ty han heter Ola Olsson''.

Natten bryter in, men han låter ändå icke häjda sig. En vecka förflyter, en månad, ett år, och alltjämt sitter han där med börsen i sin hand.

''Hvem vill icke få så myeket pängar som möjligt?''

Och så fortsatte han liksom förut att tigga sig fram. Han har glömt, att han ville lefva för egen och andras glädje och hälsa.

Då och då fattar han ett raskt beslut och går ned till sjön för att kasta börsen i vattnet men vänder alltid tillbaka utan att göra det. Nu är han gammal och gul som guldmynten, men han kan icke låta bli att alltjämt plocka fram det ena efter det andra.

Så dör han som en usel tiggare på sin halmbädd med börsen i sina händer.

Han kunde vänta.

Sir William Piccadilly tog en droska på gatan i Brighton för att åka ned till hamnen och besiktiga sin nya jakt. Han gaf kusken order att vänta och gick ombord. Kusken väntade. Men om en stund såg han jakten försvinna vid horisonten. Men kusken väntade. Han väntade hela den dagen och den nästa. Då jakten ännu ej kommit, byggde han ett skjul för sig och hästen på bryggan — och väntade. Ett år, och väl det, väntade han.

Då såg han en morgon ett segel, och då skeppet kom närmare, upptäckte han att det var jakten.

Sir William gick i land. Den förste han såg, var kusken, som kom och bad honom stiga upp, han hade väntat, som han fått order till.

Sir William drog fram sin anteckningsbok.

— All right, huru myeket är jag skyldig? frågade han.

— Sex hundra pund, svarade kusken.

Sir William drog fram sin anteckningsbok och bad kusken köra sig hem. Då han ville springa ut, sade kusken:

— Stanna! Turen kostar två shillings.

Och sir William betalte.

Också ett sätt att göra reklam.

De mest otroliga knep ha i tidernas lopp användats i reklamsyfte. I St. Louis, Mo., sändes för någon tid sedan till en mängd af stadens mest ansedda borgare ett bref, hvars utanskrift var skrifven med damstil och hvars innehåll var af följande lydelse:

''Min älskade!

Hvad det var förtjusande att få se dig igen. Så roligt vi hade sist tillsammans. Jag har myeket att säga dig. Låt oss nästa gång mötas i Browns konditori — han har så utmärkt goda smultrontårtor.

Den egen Elsie.''

En hel mängd af dessa bref öppnades aldrig af adressaterna utan af deras hustrur, som naturligtvis blefvo topp tunnor rasande. Flera dagar efter brefvens ankomst var konditoriet fullt af damer, som sutto där i timtal och åta bakelser.... de upptäckte emellertid ingenting, hvilket dock ej hindrade att de hemma ställde till fruktansvärda scener med sina äkta makar, som bestämdt förnekade, att de kände någon Elsie.

Till slut fick man klarhet i den mystiska saken.

Brefven voro afsända från konditor Brown, som på detta sätt ville draga uppmärksamheten på sitt konditori, något som också till fullo lyckades honom.

Den förvandlade haren.

Fru Sörensen, Charles Pedersens svärmor, berättar för madam Jensen:

— Harstek, madam Jensen, dä ä något de. Och min måg Charles ä en så'n där finsmakare di kallar. Och han köpte en hare och ga Olga, min dotter, ni vet. Det var i torsdags. Och så sa han: Vi äter den på söndag och bjur svärmor, sa han. För han ä en snäll svärson, Charles. Och så hänga vi ut den, så den blir lite sur, sa han. För si Charles förstår va som ä fint, och då ä inte fint att äta frisk hare, utan man ska spisa den halfrutten. Då ä man fint folk.

Nå, söndagen kom och jag gick till min dotter och måg. När di tog emot mej, såg di liksom lite generade ut.

— Mamma får ingen hare, sa Olga.

— Den har afdunstat, sa Charles.

— Hvad säger du?

— Jo, här ska svärmor få höra. Jag tog och hängde haren på en spik vid köksfönstret. Och ännu i går kväll hängde den där. Men när Olga i dag morse skulle ta in den, var den borta. Och i stället hängde där på spiken en död katt. Och vid halsen på den döda katten var fäst en papperslapp, på hvilken stod: ''Väl bekommet!''

— Så oförskämdt

— Ja, då va fräckt. Och Charles han gick mä lappen till polisen och talte om historien. Men polisen bara skrattade åt honom. Så'n polis har man. Och då ä ändå vi, som aflöna polisen, när vi betalar kommunalskatt.

— Ja, tänk då!

MANNEN I KAKELUGNSBÄNKEN.

Folklifsbild från Skåne af Eva Wigström.

Det var en gång en man, som var rent förhäxadt kär i sin kakelugnsbänk, och det stod inte till att få upp denne karlen ur halmen och dynorna oftare än vid måltidsdags, om man än velat draga honom med två oxar.

Kvinnan hans sa' mångfaldiga gånger till mannen: ''Truls, du får resa på dig, grannarna våra släppa sina kreatur in på vår mark, gärdesgårdarna äro sådana att en herreman kan köra i fyrspann öfver dem!''

— Far min sa' att grannsämja är en ren välsignelse, svarade då alltid Truls i halfsömnen, och så vände han sig mot väggen och drog fjäderdynan öfver hufvudet.

Efter en tid hände det att ett tattarfölje kom till byn.

Truls, jag säger, res dig på två ben, tattarna ha stulit fem af prästens höns och hans bästa ligg-gås! ropade Trulses kvinna en morgon högt på dagen.

— Här är långt från prästgården och till oss, vi bo i byns ytterkant, tyckte mannen och drog nattmössan ned för ögonen. Men då han legat och grundat en stund satte han sig med fart upp i sängen. Mor du, sade han betänksamt, när jag grundar rätt på saken, så är här inte längre från byns ända till den andra, än att en tattare kan hitta hit till oss; därför få vi tänka på att skydda det lilla vi ha, bäst vi kunna.

— Det är rätt, Truls, drag på dig stöflarna, och här är en bra käpp.

— Det behöfs rakt inte, mor, för du kan bara ta den toppiga hönan, den gråhalsiga tuppen och den svartfläckiga grisen och skicka dem till tattarna med flitig hälsning från mig att jag vill hålla fred med dem och att de mätte vara så bra och hålla till godo med mina skänker.

— Jag menar, att du själf är toppig, Truls, sade då hans kvinna.

— Du ska inte ta illa vid dig, mor lilla, för tänker du bara efter, så vet du att hönan är stygg till att krafsa och sprätta i vår kålhage; tuppen väcker oss så snart dagen gryr, och den svartfläckiga grisen bökar värre än den värsta mullvad, så det blir en ren vinst att, på två sätt, få fred på det här viset.

Kvinnan tittade på det hufvud, som rest sig från dynorna; hon ville se, om det ej hade en skruf lös under nattmössan; men då hon tyckte att Truls såg ut som vanligt när han höll till i kakelugnssängen, så tog hon ett rent förkläde för sig, slängde spånhättan på hufvudet och for till klockargården för att få råd.

Klockarmor var för tillfället inne hos landthandlarens, och när mor Trulses kom dit, stod också klockardrejarens kvinna vid disken. Och hur det nu gick till, så var boden full af både hattfruar och spånhättemoror, och det innan man hunnit vända en hand. Alla voro uppsatta mot tattarna, och när de nu hörde att en sådan ung och rask man, som Truls var, inte gitte skona hvarken den toppiga hönan, den gråhalsade tuppen eller det oskyldiga grislifvet, så var det rakt som att tända eld i blånor, så blossade kvinnornas sinnen.

Handelsmannens fru fick kaffepluntan på i rykande rappet; byns alla kvinnor bjödos in i själfvaste förmaket, och nu, vid kaffetåren, kom det för en dag, att hvarenda en af dessa kvinnor hade hållit strid med kakelugnssängen om männen deras. En hade grätit sin man upp ur dynorna, en annan hade kurerat mannen för det där rufvandet, genom att ge honom ett par näfvar fulla röda myror till sängkamrater; handelsmannens fru hade jagat sin man ur dynorna genom att ta hål på taket så snart han somnat därstädes; en annan fru — det är ej rätt kändt hvilken af dem det var — hade sökt en klok, för att få sin man botad för sömnsjuka. Men då hon skulle tutta eld på det ordinerade krutet, som hon lagt i en träsko under sängen, med man och allt, for rakt upp i vädret, och det kom eld i halmen. Men det hjälpte i alla fall mannen till att bli vaken.

Mor Trulses hörde på det ena af dessa råd efter det andra, men inget af dem tyckte hon passade riktigt för Truls, för se, han hade sitt sinne för sig. Och då alla kvinnorna, utom ungmor i Soltorpet, talat, var Trulses kvinna lika klok som förut på hvad hon skulle göra för att få fredadt hus och hem för tattarna. Men då drog ungmor i Soltorpet henne i tröjarmen och hviskade något i öret på Trulses kvinna, och därvid sågo de båda så vo sig till att skratta, utan att ett skälmaktiga ut, så alla de andra gäffnyk veta hvad de skrattade åt.

Det var hög middag när mor Trulses kom hem. Hon satte maten på bordet, kallade in husfolket, satte sig själf på husbondens plats på tvärbänken bredvid brödkakan, och började äta välling med husbondens egen sked, med hans eget namn på skaftet.

Mannen hade som vanligt vaknat vid måltidsdags och låg bara halfslumrande och bidade på att hon skulle kalla på honom, men när hon inte gjorde detta, blef han ljusvaken.

— Mor lilla, är det middag I äten? sporde han fredligt.

— Ja, lille far, men den kunna vi rå på, utan att du behöfver resa dig, svarade hon lika fredsamt.

Också en syssla.

— Hva' gör du, Lundkvist om dagarna som ä så illa anfäktad af gikt?

— Å ja sitter oppe i tornet hos den där professorn som spår väder, för ja ä mer reliable än hans barimetro allesamman, säjer han.

Ett godt hufvud.

Fule Petterson går på gatan och får sig en tegelsten i skallen från ett bygge. Hatten tillplattas, men hufvudet håller. Han utbrister:

— Hör ni, muroxar där oppe, här ska ni finna en som har godt hufvud, and don't you förglöm it!

Lugnande.

En ängslig passagerare:

— Hvarför gå vi med full fart i denna förfärliga dimma?

Kaptenen (lugnande):

— Dimman är myeket farlig därför skyndar jag mig alltid att komma ur den.

— Är det inte min plats du sitter på, mor? tog han i lite mindre mildt.

— Ja, far, men jag fyller den godt, så du kan gärna ligga!

— Men hustru, du äter välling med min egen sked, tror jag?

— Visst gör jag så, man, men så bred hon än är så får jag henne dock grannt i munnen. Ligg du vara!

— Och du har dristat dig till att ta min nya fällknif ur byxfickan, kvinna? Nu satt Truls kapprak i sängen, arg så han fräste.

— Jag var rädd att du skulle skära dig på det hyassa bladet, lille man, och jag är nog kvinna till att handtera det. Sof du bara!

— Ih, nej min lif och knif om jag står ut med detta längre! röt Truls, satte bägge fötterna i golfvet så det dånade i stugan och smet nattmössan i väggen. — Tron I godt folk, att jag ämnar vara utan både välling och sked och min goda fällknif! Är här husbonde e[illegible] ej i huset, eller har jag fått ett tattarfölje i min stuga?

— Seså far, lägg dig nu bara igen! Tattarna komma inte till oss förr än i öfvermorgon, då de ätit upp de skänker du ville ge dem, sade hustrun och tog sig en mun full välling ur husbondens sked.

Men nu var mannen på fötterna och framme vid bordet.

— Flytta dig en smula, mor lilla, så jag får min plats! sade han fredsamt men myndigt, och då han väl fått tag i sin fällknif tillade han i den rätta husbondetonen: ''Tattarna skola finna tsängd port och knutna näfvar, om de våga sig för nära min gård. — Men vill du, min lilla hustru, hällre äta välling med min sked, än din egen, så gärna för mig, bara ej din vackra, röda mun blir för bred därvid.

Då log Trulses kvinna så innerligt vackert, att mannen måste kyssa henne midt på munnen, fast där satt en liten vällingarand rundt kring hennes röda läppar. Mannens sked hade verkligen varit en smula för bred för henne.

En filur.

Johnny har ätit af mormors goda cookies tills han inte kan svälja.

Mormor: — Till straff kan du välja att äta upp resten eller få smaka käppen.

Johnny: — Snälla mormor, låt mej få en dag på mej te besinnina mej innan jag väljer.

De barnen!

— Men Willie då! Du ska inte sluka kakorna på de viset.

— Men ja ä rädd mamma att aptiten ska ta slut innan de ä slut på kakorna om jag inte skynnar mej.

Nödvärn.

Domaren:

— Hvarför sköt ni på vittnet?

Den anklagade:

— Af nödvärn; han tvingade mig därtill.

Domaren:

— Tvingade er?

Den anklagade:

— Ja, han ville på inga villkor lämna mig sin börs.